

Ware Christelijke Religie

Vervolg van Hoofdstuk 3

TOEVOEGING.

158. Aangezien in dit hoofdstuk gehandeld werd over de Heilige Geest, zo dient er in het bijzonder op gewezen te worden, dat nergens in het Woord van het Oude Testament de Heilige Geest wordt vermeld, maar alleen de Geest der Heiligheid op drie plaatsen, t.w. bij David, 'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heilige Geest niet van mij', (Psalm 51:13) en 'maar zij waren weerspanning en bedroefden Zijn Heilige Geest, daarom veranderde Hij voor hen in een vijand.

Hij zelf streed tegen hen.

Maar Hij dacht aan de dagen vanouds, aan Mozes, aan zijn volk', (Jesaja 63:10,11).

Daarentegen in het Woord van het Nieuwe Testament, zowel bij de evangelisten als in de Handelingen der Apostelen, en in hun Brieven herhaaldelijk.

De reden hiervan is deze, dat de Heilige Geest eerst toen was, toen de Heer in de wereld kwam, want deze gaat voort vanuit Hem uit de Vader, want de Heer alleen is heilig, (Openbaring 15:4). Daarom wordt dan ook door de engel Gabriël tot de moeder Maria gezegd: 'Het Heilige dat uit u geboren wordt', (Lucas 1:35).

Dat er gezegd werd: 'De Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was', (Johannes 7:39), terwijl er toch eerder gezegd wordt, dat 'de Heilige Geest Elisabeth vervulde', (Lucas 1:41); voorts Zacharias, 'En zijn vader Zacharias werd vervuld met de Heilige Geest en profeteerde', (Lucas 1:67), alsmede Simeon, 'En zie, er was een man te Jeruzalem, wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte de vertroosting van Israël, en de Heilige Geest was op hem', (Lucas 2:25).

Dit vond hierin zijn oorzaak, dat de Geest van Jehovah de Vader, hen vervulde, welke de Heilige Geest werd genoemd vanwege de Heer, die reeds in de wereld was.

Dit is de reden waarom nergens in het Woord van het Oude Testament wordt gezegd, dat de profeten hebben gesproken uit de Heilige Geest, maar uit Jehovah.

Want overal wordt gezegd: 'Jehovah sprak tot mij; Uit Jehovah is het woord tot mij geschied; Jehovah zei; het gezegde van Jehovah'.

Opdat niemand zal twijfelen dat dit zo is, wil ik alleen uit Jeremia de plaatsen aanhalen, waar deze uitdrukkingen gebezigd worden: 'Het woord des Heren kwam tot mij', 'De Here echter zei tot mij', 'En het woord des Heren kwam tot mij', 'Daarop zei de Here tot mij', 'En het woord des Heren kwam andermaal tot mij', 'Daarop zei de Here tot mij', 'Zij zullen u niet overmogen, want Ik ben met u, luidt het woord des Heren, om u te bevrijden'.

(Jeremia 1:4,7,11,12,13,14,19); 'Het woord des Heren nu kwam tot mij', 'Ga, predik ten aanhoren van Jeruzalem: zo zegt de Here', 'Allen die daarvan wilden eten, zouden schuld op zich laden, onheil zou over hen komen, luidt het woord des Heren', 'Hoort het woord des Heren, o huis van Jakob', 'Zo zegt de Here', 'Daarom zal Ik nog met u een rechtsgeding voeren, luidt het woord des Heren', 'Laat uw boosheid u tuchtigen en uw afdwaling u kastijden; weet en zie, dat het boos en bitter is, dat gij de Here uw God hebt verlaten, en dat er geen vrees voor Mij bij u is, luidt het woord

van de Here, de Here der heerscharen', 'Ja, al zoudt gij u wassen met loog en veel zeep gebruiken, dan blijft toch uw ongerechtigheid als een onuitwisbare vlek voor Mijn oog, luidt het woord van de Here Here', 'Waarom wilt gij tegen Mij twisten? Gij allen zijt van Mij afvallig geworden, luidt het woord des Heren', 'O, gij geslacht, verneem het woord des Heren', (Jeremia 2: 1,2,3,4,5,9,19,22,29,31); 'Het woord des Heren kwam tot mij: Indien een man zijn vrouw verstoot en zij gaat van hem weg en wordt de vrouw van een andere man, zal hij dan nog tot haar terugkeren? Zal niet dat land ten zeerste ontwijjd worden? Doch gij hebt ontucht gepleegd met vele minnaars – en dan tot Mij terugkeren? Luidt het woord des Heren', 'De Here zei tot mij ten tijde van koning Josia ..', 'En boven dit alles bekeerde haar zuster, Trouweloze Juda, zich niet tot Mij met haar gehele hart, maar alleen schijn, luidt het woord des Heren', 'Ga heen en roep deze woorden uit naar het noorden en zeg: Keer weder, Afkerigheid, Israël, luidt het woord des Heren', 'Keert weder afkerige kinderen, luidt het woord des Heren', 'Als gij u dan vermeedert en vruchtbaar wordt in het land in die dagen, luidt het woord des Heren', (Jeremia 3:1.6.10.12.14.16); 'Indien gij u bekeert, Israël, luidt het woord des Heren, dan moogt gij tot Mij wederkeren', 'Want zo zegt de Here tot de mannen van Juda en tot Jerualem', 'Te dien dage zal het geschieden, luidt het woord des Heren', 'Als akkerhoeders omringen zij het van alle kanten, want het is tegen Mij weerspanning geweest, luidt het woord des Heren', 'Want zo zegt de Here: Een woestenij zal het ganse land worden, al zal Ik niet voorgoed afrekenen', (Jeremia 4:1,3,9,17,27); 'Want volslagen trouweloos handelen tegen Mij het huis van Israël en het huis van Juda, luidt het woord des Heren', 'Daarom, zo zegt de Here, de God der heerscharen', 'Doch ook in die dagen, luidt het woord des Heren, zal Ik niet voorgoed met u afrekenen', 'Wilt gij Mij niet vrezen, luidt het woord des Heren, of voor Mij niet beven', 'Zou Ik hierover geen bezoeking doen, luidt het woord des Heren? Of zou Ik aan een volk als dit Mij niet wreken?', (5:11,14,18,22,29); 'Want zo zegt de Here der heerscharen: Velt haar geboomte en werpt tegen Jeruzalem een wal op', 'Zo zegt de Here der heerscharen: Lees het overblijfsel van Israël als een wijnstok na', '..want Ik zal Mijn hand uitstrekken tegen de inwoners van het land, luidt het woord des Heren', 'Daarom zullen zij vallen onder de vallenden; ten tijde dat Ik aan hen bezoeking doe, zullen zij struikelen, zegt de Here', 'Zo zegt de Here: Gaat staan aan de wegen en ziet en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor uw ziel', 'Daarom, zo zegt de Here: Zie Ik leg dit volk struikelblokken in de weg, waarover zij zullen struikelen', 'Zo zegt de Here: Zie er komt een volk uit het noorderland, een grote natie maakt zich op van het uiterste der aarde', (Jeremia 6:6,9,12,15,16,21,22); 'Het woord dat van de Here tot Jeremia kwam: Ga staan in de poort van het huis des Heren, predik daar dit woord en zeg: Hoort het woord des Heren, o gans Juda', 'Gij die door deze poorten binnenkomt om u neder te buigen voor de Here, zo zegt de Here der heerscharen', 'En Ik – zie, Ik heb het wel degelijk opgemerkt, luidt het woord des Heren', 'Nu dan, omdat gij al deze dingen gedaan hebt, luidt het woord des Heren', 'Ben Ik het die zij krenken? Luidt het woord des Heren', 'Daarom zo zegt de Here Here: Zie Mijn grimmige toorn giet zich uit te dezer plaatse over mens en dier..', 'Zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israël', (Jeremia 7:1,3,11,13,19,20, 21); 'Te dien tijde, luidt het woord des Heren zal men de beenderen van de koningen..', 'En de dood zal boven het leven verkozen worden door het ganse overblijfsel, door hen die van dit boos geslacht zullen overblijven in alle plaatsen waarheen Ik hen zal verdreven hebben, luidt het woord van de Here der heerscharen', '..daarom zullen zij vallen onder de vallenden, ten tijde van hun bezoeking zullen zij struikelen, zegt de Here', 'Ik wil hun oogst inzamelen, luidt het woord des Heren', (Jeremia 8:1,3,12,13); 'En Mij willen zij niet kennen, luidt het woord des Heren', 'Zij weigeren Mij te kennen, luidt het woord des Heren', 'Zou Ik hierover aan hen geen bezoeking doen, luidt het woord des Heren', 'Wie is de wijze man, die dit begrijpt, jij, tot wie de mond des Heren gesproken heeft, dat hij het kan verkondigen?', 'Daarom, zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israël', 'Zo zegt de Here der heerscharen: Let op, roept de klaagvrouwen, dat zij komen', 'Spreek, zo luidt het woord des Heren – zodat vallen de lijken van de mensen als mest op het veld', 'Zo zegt de Here: De wijze roeme niet op zijn wijsheid, en de sterke

roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en Mij kent, dat Ik de Here ben, die goedertierenheid, recht en gerechtigheid op aarde doe, want in zodanigen heb Ik welbehagen, luidt het woord des Heren', (Jeremia 9:3,6,9,12,15,17,22,23,24); 'Hooft het woord dat de Here tot u spreekt', 'huis van Israël! Zo zegt de Here: Gewent u niet aan de weg der volken..', 'Want zo zegt de Here: Zie Ik slinger de inwoners van het land ditmaal weg en Ik breng hen in benauwdheid, opdat zij vinden', (Jeremia 10:1,2,18). Dit alleen [bij de eerste 10 van de 52 hoofdstukken] bij Jeremia; dergelijke uitdrukkingen komen bij alle overige profeten voor, en er wordt niet gezegd, dat de heilige Geest gesproken heeft, noch dat Jehovah tot hen gesproken heeft door de Heilige Geest.

159. Hieraan zal ik vier gedenkwaardigheden toevoegen; de eerste:

Toen ik eens samen met engelen in de hemel was, zag ik beneden mij in de verte een grote rookzuil en daaruit spatte van tijd tot tijd vuur op.

Ik zei toen tot de engelen die bij mij waren dat weinigen hier weten dat de rook die men in de hellen ziet, voortkomt uit valsheden die door redeneringen worden bevestigd en dat het vuur de boosheid is tegen hen die tegenspreken.

Hieraan voegde ik toe dat dit even onbekend is in deze wereld als in de mijne, waar ik met het lichaam leef, dat een vlam namelijk niets anders is dan rook die vlam heeft gevat.

Dat dit zo is heb ik vaak feitelijk waargenomen; want ik zag uit de houtblokken in de haard rookzuilen opstijgen en als ik met een brandend stuk hout daarin vuur bracht, zag ik die rookzuilen in vlammen veranderen.

De vormen van de vlammen waren gelijk aan die van de rookzuilen, want de afzonderlijke deeltjes van de rook worden vonkjes die tezamen ontbranden, zoals ook met kruit het geval is, wanneer het ontstoken wordt.

Zo is het ook gesteld met de rook die we beneden ons zien, die bestaat uit een gelijk aantal valsheden, en het daaruit als vlammen opslaande vuur is de gloed van de ijver ten gunste van die valsheden.

Toen zeiden de engelen tegen mij: 'Laten we tot de Heer bidden om te mogen neerdalen en naderbij te komen, zodat we ondervinden wat voor valsheden het zijn, die bij hen zo roken en branden.' Het werd ons gegeven en zie, er verscheen rondom ons een zuil van licht, die ons tot aan die plaats toe voortdurend omgaf.

Toen zagen we vier groepen van geesten, die energiek beweerden, dat men God de Vader, omdat Hij onzichtbaar is, moet naderen en vereren, en niet Zijn in de wereld geboren Zoon, omdat Hij een mens en zichtbaar is.

Toen ik opzij keek zag ik aan de linkerkant geleerden uit de geestelijkheid en achter hen ongeleerden en aan de rechterzijde ontwikkelde leken en achter hen onontwikkelde.

Tussen ons en hen was echter een gapende afstand, die niet kon worden overbrugd.

We richtten onze ogen en oren naar de linkerkant, waar de geleerden uit de geestelijkheid en de ongeleerden daaruit waren en we hoorden hen aldus over God discussiëren: 'Wij weten vanuit de leer van onze Kerk, die één is en hetzelfde met betrekking tot God in de gehele Europese wereld, dat men God de Vader, omdat Hij onzichtbaar is moet naderen, en dan tevens God de Zoon en God de Heilige Geest, die eveneens onzichtbaar zijn, omdat zij mede-eeuwig met de Vader zijn.

Daar God de Vader de Schepper van het heelal is, en vandaar in het heelal, is Hij, waarheen we onze

ogen ook mogen wenden, tegenwoordig en als we tot Hem bidden, verhoort Hij ons genadig. Hij zendt dan, na de bemiddeling uit de Zoon aangenomen te hebben, de Heilige Geest, die de heerlijkheid van de gerechtigheid van Zijn Zoon in onze harten brengt en ons zalig maakt. Wij, die tot doctoren van de Kerk zijn gemaakt, hebben, wanneer we prediken, de heilige werking van de Geest in onze borst gevoeld, en devotie geademd in ons gemoed vanuit deze tegenwoordigheid.

Op deze wijze worden wij aangedaan, omdat we al onze zinnen op de onzichtbare God richten, die door Zijn uitgezonden geest niet afzonderlijk op het gezicht van ons verstand werkt, maar alomvattend op het gehele samenstel van onze geest en lichaam.

Zulke werkingen zou de eredienst van een zichtbare God of van een voor het gemoed als mens waarneembare God, niet vertonen.' Aan deze woorden schonken de ongeleerden uit de geestelijkheid, die achter hen stonden, bijval, en voegden het volgende daaraan toe: 'Vanwaar komt het heilige anders dan van het onzichtbare en onwaarneembare Goddelijke? Zodra dit de ingang van ons gehoor aanraakt, verzachten zich onze gelaatstrekken, en verblijden we ons als bij de streling van een heerlijk geurende luwte, en we slaan ons ook op de borst.

Anders is het gesteld bij een zichtbaar en waarneembaar Goddelijke; zodra dit ons oor binnendringt, wordt het louter natuurlijk en niet-Goddelijk.

Om een dergelijke reden houden de rooms-katholieken hun missen in de Latijnse taal, en halen ze de hosties, waaraan ze goddelijke mysteriën toeschrijven, uit het heiligdom van de altaren tevoorschijn en houden ze omhoog, waarop het volk als voor het allerdiepste mysterie op de knieën valt en het heilige inademt.' Daarna wendden wij ons naar de rechterzijde, waar de onontwikkelden en achter hen de onontwikkelden uit de leken stonden.

Van de onontwikkelden hoorden we het volgende: 'Wij weten dat de grootste wijzen onder de ouden een onzichtbare God vereerden, die zij Jehovah noemden, maar dat men na hen in latere tijden zichzelf goden maakten van gestorven heersers, waartoe Saturnus, Jupiter, Neptunus, Pluto, Apollo en verder Minerva, Diana, Venus en Themis behoorden.

Voor hen bouwde men tempels en aan hen bewezen zij goddelijke eredienst.

Uit deze eredienst ontstond in de loop van de tijd de afgodendienst, waardoor tenslotte het gehele aardrijk tot waanzin verviel.

Wij stemmen daarom eensgezind met onze priesters en ouderlingen in, dat er drie goddelijke personen van eeuwigheid aan waren en zijn, van wie elk God is; het is voor ons genoeg, dat zij onzichtbaar zijn.' Daaraan voegden de onontwikkelden die achter hen waren, toe: 'Wij stemmen daarmee in; is God niet God en de mens een mens? Maar we weten dat als iemand een God-Mens te berde brengt, het gewone volk, dat een zinnelijke voorstelling van God heeft, daarmee in zal stemmen.' Nadat dit gezegd was werd hun de ogen geopend en zagen ze ons in hun nabijheid, en uit verontwaardiging over het feit, dat we hen gehoord hadden, verstomden ze toen.

Maar de engelen sloten hierna, door de hun gegeven macht, de uiterlijke of lagere dingen van hun gedachten waaruit ze hadden gesproken en openden de innerlijke of hogere dingen, en dwongen hen, van hieruit over God te spreken.

Toen zij het woord namen zeiden ze: 'Wat is God? Wij hebben Zijn gedaante niet gezien, noch Zijn stem gehoord.

Wat is God zodoende anders dan de natuur in de eerste en laatste dingen? De natuur hebben we gezien, omdat die in onze ogen schijnt, en we hebben de natuur gehoord omdat die in onze oren klinkt.' Toen we dit hadden vernomen zeiden we: 'Heeft u ooit Socinius *1) gezien, die alleen God de Vader erkende; of Arius *2), die het Goddelijke van de Heer Zaligmaker loochende, of enigen van hun aanhangers?' Hierop antwoordden ze: 'Die hebben we niet gezien.' Wij zeiden: 'Zij zijn in de diepte onder u.' Gelijk daarop werden enigen daaruit naar boven gehaald en over God ondervraagd.

Ze spraken zoals de anderen eerder deden en bovendien zeiden ze nog dit: 'Wat is God? We kunnen

zoveel goden maken als we willen.’ Toen zeiden we tegen hen: ‘Het is nutteloos om met u over de in de wereld geboren Zoon van God te spreken; maar toch zullen we nog dit zeggen: ‘Opdat niet het geloof aan God, in Hem en uit Hem, met als oorzaak dat niemand Hem gezien heeft en dit dus als een zeepbel in de lucht in de eerste momenten met prachtige kleuren prijkte, in de volgende ogenblikken, tot niets zou vervloeien, behaagde het de Heer, neer te dalen en het menselijke aan te nemen en Zichzelf op deze wijze zichtbaar te maken.

Zo kon Hij de mensen tot overtuiging brengen, dat God geen wezen is door het verstand bedacht, maar het Zelf, dat was, is en zijn zal van eeuwigheid tot in eeuwigheid, en dat God niet een woord is van drie letters, maar dat Hij het al van de werkelijkheid is van de Alfa tot de Omega.

Bijgevolg dat Hij het leven en het heil is van allen, die in Hem als zichtbaar geloven, en niet van hen die zeggen, dat zij in een onzichtbare God geloven; want geloven, zien en kennen maken één uit.

Daarom zei de Heer tot Filippus: ‘Die Mij ziet en Mij kent, ziet en kent de Vader’; en elders, ‘dat het de Wil van de Vader is, dat men in de Zoon gelooft, en wie in de Zoon gelooft het eeuwige leven heeft, maar wie de Zoon niet gelooft, het leven niet zal zien, maar de toorn Gods blijft op hem’.

‘..zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat eenieder die gelooft, in Hem eeuwig leven zal hebben’, ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven zal hebben’, ‘Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem’, ‘Jezus zei tot hem: Ik ben de weg de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.

Indien gij Mij zou kennen, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben.

Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien.

Filippus zei tot Hem: Here, toon ons de Vader en het is ons genoeg.

Jezus zei tot hem: Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader? Gelooft gij niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden die Ik tot u spreek, zeg Ik uit Mijzelf niet; maar de Vader die in Mij blijft, doet Zijn werken.

Gelooft Mij dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders gelooft om de werken zelf.

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader; en wat gij ook vraagt in Mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt zal worden.

Indien gij Mij iets vraagt in Mijn naam, Ik zal het doen.

Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren.’ Deze dingen zegt de Heer bij Johannes, (3:15, 16, 36; 14:6 tot 15).’ Toen ze dit gehoord hadden, werden velen uit de vier groepen zo boos, dat rook en vuur uit hun neusgaten sloeg.

Daarom gingen we heen en de engelen stegen op in hun hemel, nadat ze mij naar huis hadden begeleid.

- 1) *16de eeuwse Italiaanse reformator*
- 2) *4de eeuwse priester; afgezet tijdens concilie van Nicea.*

160. Tweede gedenkwaardigheid.

Eens wandelde ik, in het gezelschap van engelen, in de geestenwereld of wereld der geesten, die in het midden ligt tussen hemel en hel.

Alle mensen komen na hun dood daar eerst terecht en worden er voorbereid; de goeden tot de hemel en de bozen voor de hel.

Ik sprak met de engelen over tal van onderwerpen, onder meer ook hierover, dat in de wereld waarin ik met het lichaam ben, ‘s nachts ontelbare sterren verschijnen, grotere en kleinere en dat elk ervan een zon is, die slechts licht uitzendt in het universum.

‘Toen ik zag’, ging ik verder, ‘dat ook in uw wereld sterren zichtbaar zijn, heb ik gemeend, dat die daar even talrijk zijn als in de wereld waarin ik ben.’ Aangetrokken door dit gesprek zeiden de engelen dat ze wellicht even talrijk waren, aangezien elk gezelschap van de hemel soms als een ster oplicht voor hen, die ónder de hemel zijn.

De gezelschappen in de hemel zijn ontelbaar, alle geordend overeenkomstig de verscheidenheden van de aandoeningen van de liefde tot het goede, die in God oneindig zijn, en vandaar uit Hem ontelbaar.

‘Aangezien deze vóór de schepping reeds waren vooruitgezien, zo nemen wij aan, dat in een overeenkomstig aantal werd voorzien, dat wil zeggen, dat een gelijk aantal sterren in de wereld waar de mensen leven, die in een natuurlijk, stoffelijk lichaam moeten zijn, werd geschapen.’ Terwijl we zo samen spraken zag ik in het noorden een geplaveide weg, zo vol met geesten dat er nauwelijks tussen hen plaats was om een stap te zetten.

Ik zei tegen de engelen dat ik deze weg al eerder gezien had met die geesten als legereenheden daarop samengepakt, en dat ik gehoord had dat dit de weg was, die allen afleggen die uit de natuurlijke wereld komen.

Dat deze weg met zulk een groot aantal geesten volgepakt is komt, omdat elke week massa’s mensen overlijden en dezen allen na de dood naar deze wereld verhuizen.

Hieraan voegden de engelen toe, dat bedoelde weg eindigt in het midden van deze wereld waar we nu juist zijn.

Dat de weg in het midden daarvan gelegen is, komt, omdat terzijde, tegen het oosten, zich de gezelschappen bevinden, die in de liefde tot God en jegens de naaste zijn.

Aan de linkerzijde tegen het westen, zijn de gezelschappen die tegen deze liefden zijn; en vooraan in het zuiden zijn de gezelschappen die meer inzicht hebben dan de overigen.

Dit is de reden, waarom de nieuw aangekomen zielen uit de natuurlijke wereld eerst hierheen aankomen.

Wanneer zij hier zijn, zijn ze in hun uitwendige dingen, waarin ze direct ervoor waren in de vorige wereld.

Daarna worden zij geleidelijk in hun innerlijke dingen gebracht en naar hun karakter onderzocht. Na dat onderzoek worden de goeden naar hun plaatsen in de hemel gebracht en de bozen naar hun plaatsen in de hel.

We hielden stil in het midden, daar waar de toegangsweg eindigde en we zeiden: ‘Laten we hier een ogenblik blijven en met enkele nieuwkomers spreken.’ We kozen er uit de zojuist gearriveerde nieuwkomers twaalf uit en aangezien ze net uit de natuurlijke wereld kwamen, wisten ze niet beter of ze waren daar nog.

We vroegen hun wat ze over de hemel en de hel dachten en wat over het leven na de dood.

Hierop antwoordde een van hen: ‘Onze heilige orde heeft in mij het geloof geprent dat we na de dood zullen voortleven, en dat er een hemel en een hel is.

Daarom heb ik geloofd, dat allen die zedelijk leven, in de hemel komen en dat aangezien allen zedelijk leven, niemand in de hel komt.

Dus, dat de hel een door de geestelijkheid verzonnen sprookje is om de mensen voor een slechte levenswandel schrik aan te jagen.

Wat maakt het uit, of ik over God het een of het ander denk; de gedachte is maar een luchtblaasje of belletje op het water, dat knapt en verdwijnt.’ De tweede die naast hem stond zei: ‘Mijn geloof is, dat er een hemel en een hel is, en dat God de hemel regeert en de duivel de hel. Aangezien zij vijanden zijn en vandaar tegenovergesteld, noemt de een boos wat de ander goed noemt.

De zedelijke mens, als huichelaar, kan aan het boze de schijn van het goede geven en aan het goede de schijn van het boze en staat dus aan beide kanten.

Wat komt het er dan op aan, of ik nu voor de ene of voor de andere heer kies, als hij mij maar begunstigt.

Het boze geeft de mens evenzeer genot als het goede.’ De derde die naast hem stond zei: ‘Wat maakt het voor mij uit, of ik al geloof of er een hemel of een hel is; want wie is daar vandaan gekomen en heeft erover verteld? Als elk mens na de dood zou leven, waarom is er dan niet uit zo’n grote menigte niet één teruggekomen en heeft dat verkondigd?’ De vierde, naast hem, zei: ‘Ik zal u meedelen waarom niemand is teruggekomen en het verkondigd heeft; de reden hiervan is deze: als de mens de ziel heeft uitgeblazen en dood is, wordt hij of een geest en verdwijnt snel, of hij wordt als de adem uit de mond, wat alleen maar lucht is; hoe kan zo iemand dan terugkeren en met iemand spreken?’ De vijfde nam het woord en zei: ‘Vrienden, wacht tot de dag van het laatste oordeel, want dan zullen allen tot hun lichamen terugkeren, en u zult hen zien en met hen spreken en dan zal eenieder aan de ander zijn belevissen vertellen.’ De zesde, die aan de tegenovergestelde kant stond, zei lachend: ‘Hoe kan de geest, die wind is, terugkeren in het door de wormen opgegeten lichaam en tevens in zijn door de zon verdord en tot stof vervallen geraamte? Hoe kan een Egyptenaar, die gemummificeerd is, en door een kruidendokter vermengd is met extracten of emulsies en drankjes of poeders, terugkeren en iets vertellen? Wacht daarom, als dit uw geloof is, op die laatste dag, maar uw verwachting zal voor altijd tevergeefs zijn.’ Na hem zei de zevende: ‘Als ik geloofde in een hemel en een hel en vandaar dus in een leven na de dood, zou ik ook geloven dat de vogels en de dieren evengoed voortleven.

Zijn niet sommige daarvan niet even zedelijk en redelijk als de mens? Men ontkent dat de dieren na de dood verder leven; daarom ontkent ik, dat de mens leeft: de reden is dezelfde; het een volgt uit het ander; wat is de mens anders dan een dier?’ De achtste die achter hem stond kwam naderbij en zei: ‘Geloof als u wilt in een hemel, maar ik geloof niet in een hel.

Is God niet almachtig en kan Hij niet eenieder zalig maken?’ Toen drukte de negende hem de hand en zei: ‘God is niet alleen almachtig maar ook genadig; Hij kan niemand in het eeuwige vuur zenden, en als iemand daarin is, dan kan Hij niet anders dan hem daaruit halen en opheffen.’ De tiende schoot uit de rij naar het midden en zei: ‘Ik geloof evenmin in een hel; heeft God niet Zijn Zoon gezonden, en heeft Deze niet de zonden van de hele wereld verzoend en weggenomen? Wat vermag de duivel dan daartegen; en wat is, daar hij niets kan, dan de hel?’ De elfde, die priester was geweest, werd boos toen hij dit hoorde en zei: ‘Weet u niet, dat zij die het geloof verkregen hebben, waarin de verdienste van Christus is gegrift, zalig worden en dat zij die God heeft uitverkoren, dit geloof ontvangen.

Berust die uitverkiezing niet op de vrije beschikking van de Almachtige, en op Zijn oordeel wie haar waardig zijn; wie kan dit in twijfel brengen?’ De twaalfde die staatsman was geweest, bewaarde het stilzwijgen, maar toen hem gevraagd werd, deze antwoorden te bekronen, zei hij: ‘Ik zal geen ontboezemingen doen over de hemel, de hel en het leven na de dood, aangezien niemand hier iets over weet.

Men moet echter niet afkeuren dat de priesters deze dingen prediken, want op deze wijze worden de gemoederen van de grote massa door een onzichtbare band vastgehouden aan de wetten en de leiders.

Hangt het openbare welzijn niet daarvan af?’ We stonden versteld toen we deze dingen hoorden en zeiden tegen elkaar: ‘Dit zijn, hoewel ze christenen heten, geen mensen noch dieren, maar mensdieren.’ Om hen echter uit de droom te wekken zeiden we: ‘Er is een hemel en een hel, en er is een leven na de dood.

Dat die bestaan, daarvan zult u overtuigd worden, wanneer we de staat van onwetendheid van uw leven, waarin u nu verkeert, verdreven hebben.

Want eenieder weet in de eerste dagen na de dood niet beter, of hij leeft nog in dezelfde wereld, waarin hij tevoren was.

De voorbijgegangene tijd is als een droom, en als men daaruit ontwaakt, voelt men niet anders dan dat men nog is waar men eerder was.

Zo is het momenteel ook met u gesteld, daarom heeft u precies zo gesproken zoals u in de vorige

wereld gedacht heeft.’ De engelen verdreven de onwetendheid en toen zagen ze dat ze in een andere wereld waren en onder personen die ze niet kenden; en toen riepen ze uit: ‘O, waar zijn we?’ Wij zeiden: ‘Niet langer in de natuurlijke wereld, maar in de geestelijke wereld en wij zijn engelen.’ Toen, na geheel ontwaakt te zijn, zeiden ze: ‘Als u engelen bent, toon ons dan de hemel.’ We antwoordden: ‘Wacht hier nog even, we zullen terugkomen.’ Toen we na een half uur terugkwamen, vonden we hen op ons wachten en we zeiden: ‘Volgt ons naar de hemel.’ Ze volgden ons en we gingen met hen omhoog en aangezien wij samen met hen waren, openden de wachters de deur en lieten ons binnen.

We zeiden tegen degenen die op de drempel de nieuwkomers ontvingen: ‘Wilt u hen onderzoeken.’ Daarop draaiden ze hen om en zagen dat hun achterhoofden voor een groot deel hol waren; en toen zeiden ze: ‘Gaat van hier weg, want de lust van de liefde tot boos doen is in u, en daarom kunt u niet met de hemel verbonden worden; want in uw harten heeft u God geloochend en de godsdienst veracht.’ We zeiden toen tegen hen: ‘Blijft daar niet want anders wordt u uitgeworpen’, daarop haastten ze zich naar beneden en gingen heen.

Op weg naar huis spraken we over de oorzaak waarom de achterhoofden van degenen die de lust tot boos doen hebben, in deze wereld hol zijn.

Ik gaf het volgende als oorzaak aan, dat de mens twee stel hersenen heeft, het ene in het achterhoofd, die de kleine hersenen worden genoemd, en het andere in het voorhoofd die de grote hersenen heten.

In de kleine hersenen woont de liefde van de wil, en in de grote hersenen de gedachte van het verstand.

Wanneer de gedachte van het verstand de liefde van de wil van de mens niet leidt, gaan de binnenste dingen van de kleine hersenen, die in zichzelf hemels zijn, te gronde; vandaar de holheid.

161. Derde gedenkwaardigheid.

Eens hoorde ik in de geestelijke wereld een geluid als dat van een molen; het was in de noordelijke streek van die wereld.

Eerst verwonderde ik mij wat het wel kon zijn; maar ik herinnerde mij, dat onder molen en malen wordt verstaan, het zoeken uit het Woord wat dienstig is voor de leer.

Daarom begaf ik mij naar de plek waar het geluid vandaan kwam, en toen ik er vlakbij was hield het geluid op.

Toen zag ik iets als een boogvormige ingang boven de grond uitsteken; het was de toegang tot een grot. Toen ik dit zag, daalde ik af en ging naar binnen.

Zie, er was een kamer, waarin ik een oude man tussen boeken zag zitten; voor hem hield hij het Woord en zocht daaruit op wat zijn leer van dienst kon zijn.

Overal in het rond lagen blaadjes papier waarop hij de plaatsen neerschreef, die hem van dienst waren.

In een aangrenzend vertrek waren schrijvers die de blaadjes verzamelden, en wat daarop geschreven was, overschreven op een groot blad.

Ik vroeg hem eerst over de boeken rondom hem; hij zei dat ze alle handelden over het rechtvaardigende geloof; de boeken uit Zweden en Denemarken waren gedegen, die uit Duitsland grondiger, die uit Engeland nog diepgaander en die uit Holland gingen het diepst.

Hij voegde er aan toe, dat ze in verschillende dingen uiteenliepen, maar in het artikel over de rechtvaardiging en de zaligmaking door het geloof-alleen, alle overeenkwamen.

Daarna zei hij dat hij nu uit het Woord dit eerste punt van het rechtvaardigende geloof verzamelde, namelijk dat God de Vader Zijn genade jegens het menselijk geslacht terug had getrokken vanwege hun zonden.

Om de mensheid te redden was het daarom een goddelijke noodzakelijkheid, dat er voldoening,

verzoening, reiniging en bemiddeling gedaan zou worden door iemand, die de gerechte verdoemenis op zich zou nemen.

Dit had alleen door Zijn enige Zoon kunnen geschieden.

Nadat dit was geschied is de toegang tot God de Vader om Zijntwil geopend, want wij zeggen: Vader, erbarm u over ons om de wil van de Zoon.

Hij zei verder: 'Ik zie en heb gezien, dat dit geheel overeenkomstig de rede en de Schrift is; hoe zou men God de Vader anders kunnen naderen dan door het geloof in de verdienste van de Zoon?' Ik hoorde dit aan en stond versteld, dat hij gezegd had dat dit overeenkomstig de rede en overeenkomstig de Schrift was, terwijl het toch tegen de rede en de Schrift indruist, wat ik ook openlijk tegen hem zei.

Toen antwoordde hij in het vuur van zijn geestdrift: 'Hoe kunt u zo spreken?' Daarom gaf ik hem mijn mening en zei: 'Druist het dan niet tegen de rede in, te denken, dat God de Vader Zijn genade aftrok van het menselijk geslacht, en de mensheid heeft verworpen en in de ban gedaan heeft. Is niet de Goddelijke genade een attribuut van het Goddelijk Wezen; daarom zou de genade wegdoen gelijk staan met het Goddelijk Wezen wegdoen, en Zijn Goddelijk Wezen wegdoen zou gelijk staan met niet langer God zijn; kan dan God van Zichzelf vervreemd raken? Geloof mij dat de genade van de zijde van God even eeuwig is als zij oneindig is; alleen van de zijde van de mens kan de genade van God verloren gaan, wanneer hij haar niet aanneemt.

Als de genade uit God zou terugtreden, zo zou het gedaan zijn met de gehele hemel en met het gehele menselijke geslacht.

Daarom blijft de genade van de zijde van God voortduren tot in eeuwigheid, niet slechts jegens de engelen en de mensen, maar ook jegens de duivels in de hel.

Aangezien dit overeenkomstig de rede is, waarom zegt u dan dat de enige toegang tot God de Vader is 'door het geloof in de verdienste van de Zoon', terwijl er toch eeuwigdurend toegang is door de genade.

En waarom zegt u 'toegang tot God de Vader ter wille van de Zoon', en niet 'door de Zoon?' Is niet de Zoon de Middelaar en de Zaligmaker? Waarom wendt u zich niet tot de Middelaar en Zaligmaker Zelf? Is Hij niet God en Mens? Wie richt zich op aarde rechtstreeks tot een keizer, koning of vorst; moet er niet iemand zijn, die voorspraak geeft en inleidt? Weet u niet, dat de Heer in de wereld kwam om Zelf tot de Vader binnen te leiden, en dat er geen toegang bestaanbaar is dan alleen door Hem? Deze toegang is voortdurend, zo u zich rechtstreeks tot de Heer Zelf wendt, aangezien Hij in de Vader en de Vader in Hem is.

Zoek nu in de Schrift en u zult zien, dat dit overeenkomstig de Schrift is, en dat uw weg tot de Vader evenzeer hier tegenin indruist als tegen de rede.

Ik zeg u ook dit, dat het een onbeschaamdheid is, tot God de Vader op te gaan, en niet door Hem, die in de schoot van de Vader is, en alleen bij Hem is.

Heeft u (Johannes 14:6) niet gelezen?' 'Jezus zei tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven, niemand komt tot de Vader dan door Mij'.

Bij deze woorden ontstak de grijsaard zozeer in woede dat hij van zijn stoel opsprong en zijn schrijvers toeriep, mij naar buiten te gooien.

Toen ik meteen uit eigen beweging heenging, wierp hij mij bij de deur het eerste het beste boek dat hem onder de handen kwam achterna; en dat boek was het Woord.

162. Vierde gedenkwaardigheid.

Er ontstond een meningsverschil onder de geesten, of iemand enig theologisch, leerstellig ware in het Woord zou kunnen zien tenzij uit de Heer.

Hierin kwamen allen overeen, dat niemand dit kon tenzij uit God, 'want geen mens kan iets aannemen, of het moet hem uit de hemel gegeven zijn', (Johannes 3:27).

Er werd over gediscussieerd, of iemand het zou kunnen zonder zich rechtstreeks tot de Heer te wenden.

Aan de ene zijde werd gezegd, dat men zich rechtstreeks tot de Heer moest wenden, omdat Hij het Woord is; aan de andere zijde, dat men het leerstellig ware ook zag, wanneer men zich rechtstreeks tot God de Vader wendde.

Daarom draaide de strijd eerst om de vraag, of het een christen vergund was, zich onmiddellijk tot God de Vader te wenden, en zo dus de Heer te passeren.

Was dit niet een ongepaste en onbezonnen onbeschaamdheid en vermetelheid, aangezien de Heer zegt, dat, ‘niemand komt tot de Vader dan door Hem’, (Johannes 14:6).

Maar dit punt lieten ze liggen en zeiden dat de mens het leerstellig ware vanuit het Woord kan zien vanuit zijn eigen natuurlijk schijnsel.

Dit werd echter verworpen en daarom stelden ze vast, dat het gezien kon worden door hen, die tot God de Vader bidden.

Er werd hun toen iets uit het Woord voorgelezen en toen baden ze op de knieën, dat God de Vader hen zou verlichten.

Van hetgeen hun uit het Woord was voorgelezen, zeiden ze dat enige dingen daarin waar zijn; maar in feite waren het valse dingen.

Dit werd steeds herhaald tot vervelens toe, zodat zij tenslotte tot de erkenning kwamen, dat ze het niet konden.

Die aan de andere zijde daarentegen, die zich rechtstreeks tot de Heer richtten, zagen de waarheden en onderwezen de anderen.

Nadat deze strijd aldus beslecht was, kwamen enigen vanuit de afgrond omhoog; ze verschenen eerst als sprinkhanen en toen als dwergen.

Het waren diegenen die in de wereld tot God de Vader hadden gebeden en de rechtvaardiging door het geloof-alleen bevestigd hadden, zij waren dezelfde, waarover in de Openbaring wordt gehandeld.

‘En uit de rook [van de put] kwamen sprinkhanen op de aarde tevoorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen van de aarde macht hebben’, (Openbaring 9:3); ‘En hun werd gezegd, dat zij aan het gras van de aarde geen schade zouden toebrengen, noch aan enig gewas, noch aan enige boom, maar alleen aan de mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofden hadden’, (Openbaring 9:5); ‘En de gedaante van de sprinkhanen was als van paarden, die uitgerust zijn tot de oorlog en op hun koppen waren kransen als van goud en hun aangezichten waren als aangezichten van mensen, en zij hadden haar als vrouwenhaar, en hun tanden waren als die van leeuwen, en zij hadden borstschilden als ijzeren harnassen en het gedruis van hun vleugels was als het gedruis van wagens, wanneer vele paarde ten strijde draven.

En zij hadden staarten als schorpioenen en angels, en in hun staarten was hun macht om de mensen schade toe te brengen, vijf maanden lang.

Zij hadden over zich als koning de engel des afgronds; zijn naam is in het Hebreeuws Abáddon en in het Grieks heeft hij tot naam Appóllyon’, (Openbaring 9:7 tot 11).

Ze zeiden dat zij in een helder licht en ook uit het Woord zagen, dat de mens gerechtvaardigd wordt door het geloof-alleen, zonder de werken der wet.

Men vroeg hun: ‘Door welk geloof?’ Ze antwoordden: ‘Door het geloof in God de Vader.’ Maar nadat ze onderzocht waren, werd hun uit de hemel gezegd, dat ze zelfs niet één enkel leerstellig ware vanuit het Woord wisten.

Toch antwoordden ze dat ze niettemin hun waarheden in het licht zagen.

Toen werd hun gezegd dat zij die in een dwaallicht zagen.

Ze vroegen daarop wat een dwaallicht was.

Men deelde hun mee dat een dwaallicht het licht van de bevestiging van het valse is.

Dit licht stemt overeen met het licht waarin de nachtuilen en de vleermuizen zijn, voor welke dieren

de duisternis licht en het licht duisternis is.

Dit werd bevestigd door het feit, dat ze, wanneer ze omhoog keken naar de hemel, waar het licht zelf is, duisternis zagen, en wanneer ze omlaag keken naar de afgrond, vanwaar ze kwamen, licht zagen. Door deze bevestiging geërgerd, zeiden ze, dat op deze wijze licht en duisternis niet werkelijk bestaan.

Het was kennelijk een gesteldheid van het oog, in verband waarmee gezegd wordt, dat licht licht is en dat duisternis duisternis is.

Maar het werd aangetoond, dat hun licht het dwaallicht was, wat het licht van de bevestiging van het valse is.

Hun licht was slechts een werkzaamheid van hun gemoed, ontstaan uit het vuur van de begeerte, niet ongelijk aan het licht van katten, waarvan de ogen vanwege de brandende lust naar muizen 's nachts in de kelders als kaarsen verschijnen.

Toen ze dit hoorden, zeiden ze geërgerd, dat zij geen katten waren, en ook niet gelijk aan katten, want zij konden zien als ze wilden.

Maar aangezien ze de vraag vreesden, waarom ze dat niet wilden zien, trokken ze zich terug en lieten zich neer in hun afgrond.

Zij die in de afgrond zijn en hun gelijken, worden door de engelen ook nachtuilen en vleermuizen en ook sprinkhanen genoemd.

Toen ze weer bij hun eigen soort in de afgrond gekomen waren en vertelden dat de engelen gezegd hadden, dat zij hoegenaamd geen enkel leerstellig ware wisten, zelfs niet één, en dat ze nachtuilen, vleermuizen en sprinkhanen werden genoemd, ontstond er een tumult.

Ze zeiden toen: 'Laat ons tot God bidden om hogerop te mogen komen en we zullen helder aantonen dat wij vele leerstellige waarheden hebben, die de aartsengelen zelf zullen erkennen.' Aangezien ze tot God baden, werd het hun vergund, en er kwamen er ongeveer driehonderd omhoog.

Toen ze boven de grond verschenen zeiden ze: 'Wij waren in de wereld beroemd en vermaard, daar we de verborgenheden van 'de rechtvaardiging door het geloof-alleen' wisten en onderwezen.

Door de bevestigingen zagen we niet alleen het licht, maar we zagen het ook als een stralenkrans, en we zien het nu ook zo in onze cellen.

Niettemin hoorden we van onze metgezellen, die bij u waren, dat dit licht niet licht maar duisternis is, omdat wij, zoals u zegt, niet enig leerstellig ware uit het Woord hebben.

We weten dat al het ware uit het Woord licht verspreidt, en we hebben geloofd, dat daarvandaan de glans kwam die ons omgaf als we in diepe overpeinzing met betrekking tot onze verborgenheden verzonken waren.

We zullen daarom aantonen, dat we een overvloed van waarheden uit het Woord hebben.' Ze zeiden toen: 'Hebben wij niet dit ware: dat er een Drievuldigheid is: God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, en dat men in de Drievuldigheid moet geloven? Hebben wij niet dit ware, dat Christus onze Verlosser en Zaligmaker is? Hebben wij niet dit ware, dat Christus alleen de gerechtigheid is, en dat aan Hem alleen de verdienste toebehoort, en dat eenieder die zichzelf iets van verdienste en gerechtigheid wil toeschrijven, dit onterecht doet en goddeloos is? Hebben wij niet dit ware, dat geen sterveling ook maar enig geestelijk goede uit zichzelf kan doen, en dat al het goede dat in zichzelf goed is, uit God is? Hebben wij niet dit ware dat er een goede bestaat dat gericht is op verdienste en een goede dat geveinsd is, en dat deze goedheden boosheden zijn? Hebben wij niet dit ware, dat men niettemin de goede werken moet doen? Hebben wij niet dit ware dat er een geloof is, en dat men in God moet geloven, en dat eenieder het leven heeft al naar zijn geloof; behalve tal van andere dingen vanuit het Woord? Wie van u kan een van deze waarheden loochenen? Niettemin heeft u gezegd, dat we in onze scholen niets van waarheid hebben, zelfs niet één waarheid; heeft u ons dergelijke dingen niet ten onrechte voorgeworpen?' Maar toen kregen ze ten antwoord: 'Al die dingen die u heeft aangevoerd, zijn in zichzelf waarheden, maar bij u zijn die vervalst, omdat ze ontleend zijn aan een vals beginsel.'

Dat dit zo is zullen we u op een aanschouwelijke manier duidelijk maken.

Niet ver hiervandaan is een plaats waar het licht uit de hemel rechtstreeks invloeit; in het midden daarvan staat een tafel; als daarop een blad papier wordt gelegd dat beschreven is met een waarheid vanuit het Woord, dan straalt dat blad vanuit de waarheid die is neergeschreven als een ster. Schrijf daarom uw waarheden op een blad papier en legt het op de tafel en u zult zien.' Ze deden dit en gaven het papier aan een wachter, die het op de tafel legde en zei: 'Gaat u nu achteruit en kijk naar de tafel'.

Ze gingen achteruit en zagen toe; en zie, het papier straalde als een ster.

Toen zei de wachter: 'U ziet dat het waarheden zijn, die u op het papier geschreven hebt; maar kom dichterbij en vestig uw blik strak op het papier'.

Ze deden dit en plotseling verdween toen het licht en het blad werd zwart alsof het met kachelroet was bedekt.

De wachter zei verder: 'Raak het papier met uw handen aan, maar pas op, dat u niet het schrift aanraakt'.

Toen ze dit deden, sloeg een vlam op en verteerde het papier.

Nadat ze dit gezien hadden, werd er tot hen gezegd: 'Als u het schrift had aangeraakt, zou u een explosie gehoord hebben en u zou uw vingers hebben gebrand'.

Toen zeiden degenen die achter hen stonden: 'U ziet nu dat de waarheden, die u misbruikt hebt om de verborgenheden van uw rechtvaardiging te bevestigen, op zichzelf waarheden zijn, maar dat die in u vervalste waarheden zijn'.

Toen keken ze omhoog en de hemel verscheen hun als bloed, en daarna als dikke duisternis.

Zijzelf verschenen voor de ogen van de engelgeesten als vleermuizen, anderen als nachtuilen en weer anderen als oehoes.

Ze vluchtten daarna weg in hun duisternis, die voor hun ogen glansde als een dwaallicht.

De engelgeesten die aanwezig waren verwonderden zich, daar zij tevoren niets van die plaats en van de tafel daar geweten hadden; daarop klonk een stem uit de zuidelijke streek en er werd gezegd: 'Treedt naderbij, en u zult iets zien dat nog wonderbaarlijker is'.

Ze traden naderbij en gingen een kamer binnen, waarvan de wanden blonken als van goud, ook zagen ze daar een tafel, waarop het Woord lag, omringd door edelstenen in een hemels patroon.

De engelwachter zei: 'Wanneer het Woord wordt geopend, blinkt daaruit een licht op van onuitsprekelijke glans, en dan verschijnt er tevens uit de edelstenen de gelijkenis van een regenboog over en om het Woord.

Als een engel uit de derde hemel hier naartoe komt, dan verschijnt over en om het Woord een regenboog op een rode achtergrond; als een engel uit de tweede hemel hierheen komt en ernaar kijkt, dan verschijnt een regenboog op een hemelsblauwe achtergrond; en als een engel uit de laatste hemel hierheen komt en kijkt, dan verschijnt een regenboog op een blanke achtergrond; en tenslotte als een goede geest hierheen komt en kijkt, dan verschijnt een lichtschakering als die van marmer'.

Dat dit zo is werd hun ook aanschouwelijk voorgesteld.

Daarna vervolgde de engelwachter: 'Als iemand nadert, die het Woord vervalst heeft, dan verdwijnt eerst de glans; en als hij naderbij komt en de ogen op het Woord vestigt, dan wordt het rondom als bloed, en dan wordt hij gewaarschuwd heen te gaan, aangezien er gevaar dreigt'.

Maar toen kwam iemand, die in de wereld een vooraanstaand schrijver over de leer van 'het rechtvaardigende geloof-alleen' geweest was, overmoedig naar voren en zei: 'Ik heb, toen ik in de wereld was, het Woord niet vervalst, maar ik heb tezamen met het geloof ook de naastenliefde verhoogd, en onderwezen dat de mens in een staat van geloof, waarin hij de naastenliefde en haar werken betracht, uit de Heilige Geest vernieuwd, wederverwekt en geheilgd wordt.

Vervolgens heb ik ook onderwezen dat het geloof-alleen niet op zichzelf bestaanbaar is, dat wil zeggen, zonder goede werken, evenmin als een goede boom zonder vrucht, of de zon zonder licht en het vuur zonder warmte.

Ook heb ik diegenen bekritiseerd, die zeiden dat goede werken niet nodig waren en bovendien heb ik grote aandacht geschonken aan de geboden van de decaloog, en de boetedoening.
Zo heb ik dus op wonderbaarlijke wijze alle dingen van het Woord aangepast aan het artikel van het geloof, dat ik niettemin als alleenzalmakend heb aangetoond en bewezen'.
In het vertrouwen van zijn bewering dat hij het Woord niet vervalst had, trad hij op de tafel toe, en raakte, ondanks de waarschuwing van de engel, het Woord aan.
Op hetzelfde ogenblik schoot er vuur met rook uit het Woord en er volgde een luide ontploffing, waardoor hij in een hoek van de kamer geslingerd werd en daar bijna een uur lang voor dood bleef liggen.
Hierover waren de engelgeesten verwonderd, maar er werd hun gezegd dat deze voorganger meer dan de overigen de goedheden van de naastenliefde als uitgaande van het geloof had verhoogd, maar dat hij daaronder eigenlijk geen andere werken had verstaan dan politieke, die ook zedelijke en burgerlijke worden genoemd.
Deze werken moeten echter ter wille van de wereld en van de eigen voorspoed daarin gedaan worden en geenszins ter wille van de zaligheid.
Ze zeiden verder dat hij ook in onzichtbare werken van de Heilige Geest had geloofd, waarvan de mens niets weet en die in het geloof voortgebracht worden, wanneer men in de staat van het geloof is.
Toen spraken de engelgeesten onder elkaar over de vervalsing van het Woord en ze kwamen hierin overeen, dat het Woord vervalsen wil zeggen: de waarheden daaruit nemen, en deze toepassen om valsheden te bevestigen.
Dit gebeurt als de waarheden uit het Woord uit de context worden getrokken en zo worden gedood, zoals bijvoorbeeld al die waarheden, die hiervoor door hen, die uit de afgrond waren, werden aangevoerd, op dat bepaalde geloof toepassen en ze daar vanuit uitleggen.
Dat dit geloof van valsheden doortrokken is, zal in hetgeen volgt worden aangetoond.
Als men dit ware uit het Woord neemt, dat men de naastenliefde moet betrachten en de naaste goed doen, en iemand bevestigt dan dat men dit doen moet maar niet ter wille van de zaligheid, omdat al het goede uit de mens niet het goede is, omdat het verdienste beoogt, trekt hij dit ware vanuit het Woord buiten het Woord en doodt het.
De Heer immers legt het in Zijn Woord ieder mens op die zalig wil worden, de naaste lief te hebben en hem uit liefde het goede te doen.
Dit geldt eveneens voor de overige waarheden.

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl